

אנחנו רוצים להפוך את הצעירים לג'אוקים של מדור הספורט, כדי לגדל

(המשך עממוד 19)

הרבה יותר צעיר והרבה יותר חריג ממה שהיה קודם. הוספנו מדורים סאטיריים, הוספנו כל מיני דברים שחשבנו שאותן קבוצות צעירים, שאנחנו מעוניינים בהן, ייתפסו אליהם. אני עוד לא יכול להגיד שזה מה שקרה, אבל גם לא יכול להגיד שזה מה שלא יקרה. כי התהליך שמעריב עובר בארבע השנים ומשוח, שאני משמש בו, עורר, הוא תהליך שיש בו תנודות מעניינות, שהן לא במיוחד ניתנות להסבר פשוט, הקשור לתאריך של שינוי כזה או אחר, לרבר ספציפי שקרה או לא קרה.

● בינתיים ברור, וזה ניתן למדידה, שהעיתונים נעשים יותר ויותר גדולים בנפח. האם זה תהליך בריא, שהעיתונים תופחים ותוספים כל עיתון הולך ותופח, וגם מיספר העיתונים הולך ותופח. האם העיתונות אינה הרבה יותר מדי גדולה למדינה הקטנה הזאת?

אני לא יודע אם הייתי אומר שהעיתונות גדולה מדי בשביל המדינה הזאת. אבל זה שכל עיתון הוא אולי גדול מדי בשביל הקוראים שלו, או לפחות בשביל קורא ספציפי זה או אחר — אני חושב שהעטנה הזאת נכונה.

אבל העיתון צריך להתמודד היום עם דרישות שבעבר הוא לא התמודד איתן. בעבר לא דרשו מהעיתון להיות גורם בידורי, הוא היה בעיקר גורם של מידע. בעבר לא דרשו מהעיתון — כשאני אומר דרשו, אני מתכוון שהקוראים רוצים בזה, זה נקרא דרשו. לא דרשו מהעיתון לכלול בתוכו כלים הרבה, מייגון של כלי כדור גולף של מדרכים שרותיים. את כל הצגות הקולנוע, עם כל השעות, ואת כל התוכניות בטלוויזיה, ככל התחנות, ואת כל זה, ואת כל זה.

● כאשר הנפח גדל, גדל הצורך באנשים במיקצוע ובהכרח הרמה יורדת. האנשים גדל, בהכרח הרמה יורדת. זה מהרוב המציאות. אם אתה זקוק ל-10 אנשים, אתה יכול לבחור ב-10 המוכשרים ביותר. אם אתה זקוק ל-30 איש, אתה כבר צריך להשתמש בשורות. האם הגידול הזה בנפח אינו מביא איתו בהכרח הורדה של הרמה המיקצועית של העיתונאים בארץ?

בטח. מצד אחד. מצד שני — הוא גם מביא למערכת של התמחות וחיידוד ושיפור הרמה המיקצועית. זה גם נובע מהצרכים של הקוראים. היום רמת ההתמחות של אנשים בשטח שלהם הולכת וגדלה, אבל השטח הולך ומצטמצם. זאת אומרת, היום אדם אחד לא רק שהוא לא יכול להיות מומחה לספרות, אולי הוא אפילו לא יכול להיות מומחה לספר אחד. אולי הוא יכול להיות מומחה לאיזה שלוש שנים ביצירתו של הסופר. זה מתבטא גם בדברים יותר פשוטים. אני חושב שיש דבר מוזר כזה. אדם, המתעסק בשטח מסוים וקורא עיתון, רוצה לרפרף בחומר שאינו קשור ישירות לשטח שלו, לשטח העניין המרכזי שלו. אבל בתחום שהוא מתעניין בו יתן לו בתחום שלו את השרות שפעם נתן לו כתביהעת המיקצועי. כי המידע נע הרבה יותר מהר, וכתביהעת המיקצועי, המופיע אחת לשלושה חודשים, זה לא סיפור בשבילו. הדוגמא הכי בולטת היא בפורט. זו דוגמה שקיימת כבר הרבה זמן, ההתעניינות ממשית בפורט. על פי כל הסקרים, פחות מ-20% מכלל הקוראים של עיתון מתעניינים בפורט באופן רציני. אבל אלה דורשים ממך את כל הפורט. הם הקוראים הכיאינטנסיביים. הם קוראים את מוריספורט הממילה הראשונה עד המילה האחרונה, והם גם מומחים גדולים בתחום שלהם. ואז אתה נתקל במצב, שהספורט באופן יחסי תופס בעיתונות פופולרית שטח שהוא בכלל בלי כל פורט פורציה לחשיבות הכללית שאתה מייחס לרבר כזה.

● באמת נראה שהעיתונות מקדישה לספורט שטח שהוא מעבר לכל פרפורציה.

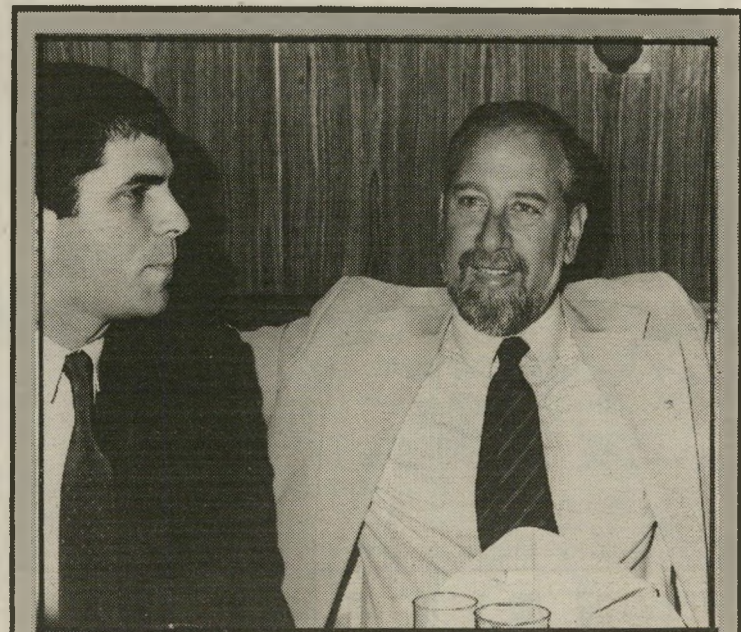
נכון, כי ההתעניינות של קוראי הספורט היא כלי כדור אינטנסיבית, שצריך לתת להם את זה. זה הדבר הראשון. והדבר השני — קוראי הספורט הם בדרך כלל אנשים צעירים, ואתה מקווה לבנות מתוכם, בסופר-ליר, את התפוצה שלך בעתיד, עליידי זה שתהפוך אותו לג'נטי של מדור הספורט שלך. בזמן שהספורט זה הדבר הכי חשוב לו בחיים, תהיך פוך אותו לג'נטי של העיתון שלך, ובהמשך הדרך, ימשיך להיות נאמן לעיתון, כאשר ההתעניינות שלו בספורט תלך ותצטמצם.

● אתה בעצמך מתעניין בפורט?

● גאונות "מעריב" היתה תמיד דווקא על היכולת החרשית שלו.

עד היום גאונותו על היכולת החרשית שלנו. אני חושב שהיא הלכה וירדה נחשיבותה, אבל אייפשו בלעדית: גם כעיתונות יש נטיות אטוויסטיות, הרי פעם כל העניין הזה של הסקופ והסיפור הבלעדי, המקבל הב לטה גם מבחינת המיקום בעמוד וגם מבחינת גודל הכותרת, באמת שייך לימים שבהם מקור המידע היחיד לאנשים היה העיתון.

אם סטאנליי נסע, אם העיתון החליט שסטאנליי ילך לחפש את ליווינגסטון באפריקה, וסטאנליי מצא את ליווינגסטון, לא היה סיפור לאף אחד, חוץ מאשר לעיתון ששלח את סטאנליי. אבל כמו שאתה אומר, כיום אין דבר כזה, כיום אין אפילו ראיון

עידו דיסנצ'יק עם נוני מוזס, העורך האחראי של "דיעות אחרונות"

פוליטיקאי אמר לי: "בערוץ השני יהיו אותם החולדות מהערוץ הראשון, הם רק יקבלו יותר כסף. אז לפחות שלא יהיה להם טוב בכיס".

בלעדית.

● אם סטאנליי ימצא כיום את ליווינגסטון, זה יהיה ברדיו עוד לפני שהעיתון ששלח אותו יוכל לפרסם את זה.

כן. ולכן גם לא ישלחו את סטאנליי לחפש את ליווינגסטון. הרעיון שאפשר לייצר סקופ מדבר כזה כבר לא עובד. כיום מייצרים סקופים בכסף, בהרבה מיקרים. רק באחרונה היה המיקרה הזה עם המיטפחה של המרגל.

● מה אתה אומר על זה?

כולם חזרו אחריהם בכספים גדולים. ה מיסכנים נשארו קרחים מכלל הכיוונים. אני יודע שהולכים היום לאנשים...

● אתה מחייב את המגמה הזאת? לשלם לאנשים בשביל דבר כזה, כמו סיפור המרגל?

כן, בשביל דבר כזה אני רואה מקום לשלם לאנשים. אני לא רואה מקום לשלם לאנשים בשביל חששות. אבל בשביל סיפור, במיוחד כשהוא סיפור אישי, אני רואה מקום לשלם לאנשים. יש להם אישור רכוש, שהם רוצים למכור אותו, ואני רוצה לקנות אותו. אני לא רואה את זה כשיטה עיתונאית, אני רואה את זה יותר כמשהו הקשור למו"לות של ספרים.

* אסוויז: הכמיהה לעבר רחוק, לאבות קדומים. * אטאוס: בלטינית — אב קדום.

יש דברים שאני חושב שמותר לקנות, ויש דברים שאני חושב שאסור לקנות. אני אתן לך דוגמה. (היא תכעס עלי, כי בכל פעם שאני מזכיר את זה היא כועסת עלי.) כשאירדה גודל באה לארץ, היתה פה שביתת טלוויזיה, שביתה ארוכה, וכל העניין שודר בערוץ השני, באיכות מאוד ירודה. מובן שכולם רצו לראות את אירדה גודל, כי זה סיפור גדול. והיא ביקשה כסף.

אמרת לה שאני בעד סיפורה, בעד סיפורה, מוכן לשלם כסף. אבל את הראיון הראשון שלה, את הדיבורים הראשונים שלה על ארמית הקורש, אני חושב שהיא חייבת לעם ישראל. כי עי"שאל נלחם בשבילה, ולכו לם יש זכות לדעת את העניין הזה. אז אילו הטלוויזיה והרדיו היו עוברים, היא היתה פור תרת לעצמה את הבעיה עליידי ראיון בטל וויזיה. מכיון שזה איננו, לפי דעתי היא היתה צריכה לקיים מסיבת עיתונאים, או לשבת לשיחה ממושכת עם נציגים של חמישה, שישה עיתונים, שכולם ישאלו שאלות וכולם יפרסמו אותו הדבר, או שלא יפרסמו.

בסופו של דבר היא מכרה את זה לעיתון אחר בשביל לאיידועימהכסף. אבל אני באופן עקרוני לא הייתי מוכן לשלם כסף, בשם עי"שאל, לא בשם מעריב.

כל העניין הזה של מה שקרוי צ'קבוק ג'ורנליזם... הוא דבר מאוד מסוכן, שצריך לדעת איך להתנהג איתו.

אני חושב שאם אן-ביטי משלם כסף כדי לראות את האנשים שחטפו את המטוס של T.W.A. לביירות, אני לא זוכר בדיוק את הקטע שהיה שם, זה לא רק מעשה הפשע מבחינה עיתונאית, זה מעשה הפשע מכל בחינה גורמת, כי לאנשים כאלה אסור לתת שעות מסך, צריך לתפוס אותם ולהרוג אותם. ואם מטלפנים אליך ומציעים לך ראיון בלעדי, ואתה עוד אומר כן, ואתה עוד מוכן לשלם בשביל זה רבע מיליון דולר, או איזה סכום, זה פשוט פשע שאין לו תקנה.

● אחרת, אתה פשוט אומר ש"כדי לחטוף מטוס."

כן. ואצל הטלוויזיה האמריקאית התפתחה הגישה הזאת למימדים גדולים. גיבורי ווטריינר, נוסף על זה שהם התחרו ביניהם מי יכתוב ראשון ספר, הם התחרו ביניהם גם כמה כסף דקות ישלמו להם, וכמה זה וכמה זה. זאת אומרת, אנשים פשוט עש פשע לאומי ממרגה ראשונה גם התעשרו ממנו אחר-כך, מפני שאנחנו לא מטגולים לעמוד מעל להתחרות המטומטמת הזאת, שלפעמים מגלגלת אותנו, את העיתונאים, למקומות שאסור שנהיה בהם.

בכל פעם שנשבר טאבו אחד, יישבר גם הסטאנו הבא. וזה חמור מאוד, כי אם יתברר שהצ'קבוקי ג'ורנליזם מוכר עיתונים, אני לא רואה איך הרבה אנשים יוכלו לעמוד בפיתול להשתמש באמצעי הזה כדי לקדם את מכירת העיתון שלהם.

● איפופו התחרות, ההתחרות העיקרית העולה על הדעת היא בין "מעריב" ו"דיעות אחרונות". ר' אנחנו, העורכים מהצהר, עוקבים אחרי הסיפור הזה כבר 41 שנים, כמעט 42, והוא מתחיל להזכיר סדרות כמו "רלאס", איך אתה רואה את עתיד ההתחרות הזאת? נולד "מעריב" מתוך "דיעות אחרונות", הוא הפך העיתון העיקרי של המדינה, ובמאמץ כבלני "דיעות אחרונות" השיג את "מעריב" ועבר

** העיתון סטאנליי, כתב אמריקאי. נשלח עניידי הוריו שלו ב-1969 לנלות את עקבותיו של המיסיונר דיוויד ליוונסטון שנעלם. אחר כך גילה את מקומו הנהר קוננו. *** עיתונות של פינקסהמחאות.